

Pravljica o pedenj-možeh in o rjavem hrošču.

Spisal Jožef Barbič.

Zivela sta globoko v gozdu dva pedenj-moža: Tik in Tak. Dobra možička sta bila, stara po letih, a otročja v vedenju. Iz vejic, odpadlih z dreves, sta si gradila hišice, ki sta jih pokrivala z listjem. Iztikala sta po grmih in se zibala na vejah. Zgodilo se je časih, da je bil Tik neroden in je telebnil na nos. Takrat se je smejal. Tak, da se mu je tresel trebušček. A časih se je zgodilo, da je bil Tak neroden in je telebnil na nos. Takrat se je smejal Tik, da se mu je tresel trebušček.

Kadar nista imela drugega opravka, sta se vlekla za dolgi bradi, ali pa sta se skrivala drug pred drugim. Eden je čepel za krtino, drugi za mravljiščem. In ko sta se našla, sta se zopet smejala, da sta poskakovala od tal. Bila sta v resnici vedno dobre volje! Pila sta roso in zobala jagode, jagode, dobre, sladke, rdeče jagode in črne borovnice. Tik si je namazal nos z rdečo jagodo, Tak pa si ga je namazal z črno borovnico. Ej, pa sta se zopet smejala kot otroka, da, kot dva otroka!

Nekega jutra sta zgodaj vstala in se odpravila na izprehod. Bilo je še hladno, zakaj sapica je vršela med vejami in listi.

In ko gresta tako naprej, izpregovori Tik in pravi: »Ih, kaj vem, da me danes tako zebe v glavo, pa samo v glavo!«

Tak ga pogleda, se prime z obema rokama za trebušček in se začne smejati na vse grlo: »Kih, kih, kih! Pasja noga! Kaj bi te ne zeblo v glavo, ko si gologlav! Kih, kih, kih . . .«

In Tik se prime za glavo, se ustavi in zapišči: »Lej, lej, lej! Šment! Saj res! Čepico sem pozabil doma pod posteljo! Zato me zebe, lej, saj res! Kdo bi si mislil?«

In tudi njega začne lomiti smeh.

»Dobra je ta!« reče Tak. »V bodoče priveži čepico na pajčevino, pa si jo ovij okrog nosú, da je ne boš pozabil doma.«

»Kajpada!« se ujezi Tik. »Seveda, pajčevino si bom ovijal okrog nosú, da me bo ponoči žgečkala, da bom kihal in budil samega sebe. Rajši si jo privežem za uho.«

»Pa za uho!« pravi Tak in govori dalje: »A danes, ko je tako lepo jutro, se igrayva vojake, vojake-junake.«

»No, dobro!«

In vsak utrga s tal travo, pa si jo prisloni ob desno ramo, kakor delajo vojaki-junaki.

In Tik pošegeče Taka v nos, a Tak pošegeče Tika v uho. Oba odskočita za pol pedi in udarita v glasen smeh.

»Ali sem te?« vpraša prvi.

»Pa sem tudi jaz tebe!« se odreže drugi.

»Sedaj si pa brez glave!« reče Tik.

»Ti tudi, ti tudi! Le poglej se!« vpije Tak.

In oba se ustrašita, da sta izgubila glavi. Zatorej se naglo prime Tik za glavo in zakliče veselo: »O-ho, o-ho! Jaz jo pa še imam, o, še jo imam svojo glavo, glavo, glavico!«

Takisto stori Tak in zapoje:

»Glava, glava, glavica,
saj te ni odsekala
travica . . .«

Potem gresta dalje. Pa sta bila že trudna, zatorej se položita po tleh. A ko se ozreta okrog, zapazita, da sta prišla prav na kraj prepada. Debelo pogledata v globočino. In koga zagledata tamkaj?

»Joj!« vzklikne Tik. »Ali ga vidiš, ali ga vidiš?«

»I, seveda ga vidim, saj je velik ta-le rjavi hrošč!« odgovori Tak.

Rjavi hrošč pa se je ravno pretegnil in obrnil na hrbet, da bi spal še dalje. Ravno se mu je sanjalo, da obira mlade hrastove liste. Sline so se mu pocedile, in lepo se je držal na smeh.

»Ti lenoba grda!« se ujezi Tik. »Vsak pošten človek ima že dovolj spanja! Samo ti bi še dreto vlekel?«

»E, saj je ne boš!« dostavi Tak in začne drezati hrošča s travo. Tudi Tik mu pomaga, in hrošč se začne zvijati in iztezati. Pa kako se tudi ne bi? Saj ga je vendar žgečkalo.

In to žgečkanje ga prebudi, in jeza ga popade, ko zagledajo njegove kremežljave oči nagajivca.

»Le čak!« si misli hrošč. »Pa bom vaju izplačal, da me bosta pomnila.« In kakor bi trenil, se zapraši pedenj-možema v bradi, da se prekucneta v znak in zavekata od strahu in bolečin.

Tik je priletel na regrat in se je opraskal do krvi, Tak pa je padel na bodečo nežo, ki mu je razparala suknjico in čepico.

In od tedaj se vselej izogneta vsakemu rjavemu hrošču na devetin-devetdeset korakov.

